

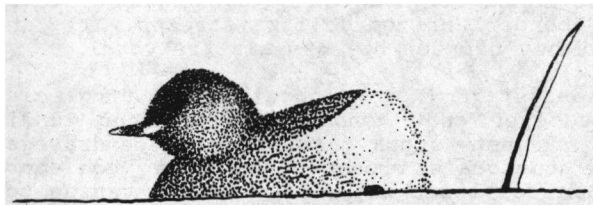
Mag de Dodaars zijn naam terug?

Karel Boonstra

U bent er vast ook wel eens ingetuind, wanneer iemand u een briefje voorlegde met het verzoek het woord dat erop stond, hardop te lezen: inkepinkje. Inke-pinkje zei u dan, tot vermaak van de ander, want er stond in-kepinkje. Een ander woord waarmee zo'n geintje lukte was pijpetuitje, pijp-etuitje dus en geen pijpe-tuitje, hoewel dat laatste ook bestaat. Toch gaan mensen ook vaak onbeoogd in de fout. Zo hoorde ik onlangs een niet onverdienstelijk plantenkenner spreken over de Li-drus, op het verkeerde been gezet door het spellingsbeeld van Lidrus, Lid-rus dus, een soort uit de familie der paardestaarten.

En u dan? Ik mag wedden, dat het u in het opschrift boven dit stukje is overkomen. Want de naam Dodaars hoor ik zo'n 95% van de vogelaars verkeerd uitspreken. Toch weten ze het allemaal, dat het beestje een doddig kontje heeft; een dod van een aars, zo te zeggen. Ho, zult u nu tegenwerpen, dot schrijf je met een "t". Jawel, tegenwoordig mag dat. Maar in de tijd dat de Dodaars zijn naam kreeg, was het nog dod, een woord dat iets pluizigs, iets zachts aangaf. Je ziet die "d" nog in woorden als doddig en Lisdodde.

Dodaars, een lief naampje, door veel vogelaars in onwetendheid uitgesproken op een naargeestige manier: doo-daars. Dat zou u, als kenner, eigenlijk niet mogen overkomen. Dod-aars dus, mensen, Dod-aars. U zou zich toch ook generen als u het heeft over een val-kuil in plaats van een valk-uil. Nou dan.

Een dodaars met zijn doddig aarsje. Tekening: Roy Slaterus.